

Lars-Olof Delsing

SVENSKT FOGE-S*

1. Inledning

I svenska sammansättningar finner vi ofta ett foge-s mellan för- och efterled. Foge-s:ets distribution bestäms dels av fonetiska och dels av strukturella egenskaper hos förleden, men i flera fall tycks distributionen vara slumpmässig. I den här uppsatsen ska jag göra gällande att den fördelning som inte är betingad av fonetiska eller strukturella regler har en historisk förklaring. Jag kommer att hävda att sammansättningar som *dagsljus* är lexikaliserade former som återspeglar ett mönster som var produktivt på medeltiden. Under 1400-talet upphör detta mönster att vara produktivt, och från den tiden är det produktiva mönstret att bilda sammansättningar utan foge-s: *daghem*. Även vanligt genitiv-s (vid genitivattribut) förändrar karaktär under 1400-talet, och jag hävdar att foge-s:et och genitiv-s:et är samma element, så att de också kan förväntas förändras tillsammans.

Jag börjar med att i avsnitt 2 kort gå igenom de fonetiska och strukturella regler som gäller för nutida svenskt foge-s. Sedan diskuterar jag hur sammansättningar med foge-s kan ha bildats i fornsvenskan och redovisar en pilotundersökning av sambandet mellan genus och foge-s. I avsnitt 4 presenterar jag min syn på genitiv-s:ets förändring, och i avsnitt 5 redovisas en större undersökning av dagens ordförråd. Undersökningen visar att feminina förleder är mycket ovanliga med foge-s. Till sist diskuterar jag i avsnitt 6 den språkförändring som jag menar sker under fjortonhundratalet och hur den påverkar såväl syntaxen som ordbildningen. Avsnitt 7 är en kort sammanfattning.

---

* Jag tackar Cecilia Falk, Gunlög Josefsson och Henrik Rosenkvist för kommentarer och synpunkter på en tidigare version av uppsatsen.

2. Regler för foge-s i modern svenska

Det svenska foge-s som förekommer i sammansättningar lyder såväl fonetiska som strukturella regler. Den fonetiska regeln säger att foge-s saknas om förleden slutar på [s], [ʃ] eller konsonantgrupp med sådant ljud.

(1)	ljus-huvud rost-skydd	garage-port match-slut

Ibland säger man också att ord med stamslut på betonad vokal eller på obetonat *-el*, *-en*, *-er* förhindrar foge-s, men det är här mera fråga om tendenser. Man kan nämligen finna motexempel.

(2)	tros-bekännelse ordens-broder	heders-ordförande handels-resande

Det är klart att foge-s undviks i vissa fonetiska omgivningar. För övrigt gäller en strukturell regel som säger att foge-s måste användas om förleden är flermorfemig, dvs en sammansättning eller avledning. Iakttagelsen går tillbaka på Tamm (1900). Nedan illustreras denna regel i (3)-(6). De *-s*-försedda formerna i (3) har sammansatt förled, medan de *s*-lösa formerna i (4) har enmorfemig förled. På motsvarande sätt är förlederna i (5) avledningar, medan förlederna i (6) är enmorfemiga.

(3)	ångbåtsbrygga järnvägsnät kylskåpsdörr	(4)	båtbrygga vägnät skåpdörr
(5)	seglingssällskap boskaphjord kärleksfull	(6)	segelbåt renhjord lekfull

Den fonetiska regeln är överordnad den strukturella regeln, vilket innebär att flermorfemiga förleder kan sakna foge-s om de följer den fonetiska regeln.

(7)	båthus-vik bandage-omläggning	råkost-kvarn tillväxt-faktor

Utöver dessa regler råder vad som ser ut att vara arbiträr variation. Somliga förleder tar alltid *-s*, som de i (8), medan andra har variation mellan olika sammansättningar, se (9). De flesta förleder tar inte *-s*, såsom exemplen i (10). Ibland finns variation inte bara för en förled utan för en sammansättning; enstaka sammansättningar tillåter alltså både former med och utan *-s*, vilket illustreras i (11).

(8)	kvällskurs	fredsaktivist
(9)	dagskassa namnsdag	dagtaxa namnlag
(10)	skampåle luftslott	skamgrepp luftrör
(11)	drift(s)ledare	nämnd(s)ledamot

Vilka enmorfemiga förleder som har eller kan ha *-s* är något som man normalt inte vill sätta upp några regler för. Här nedan följer ett antal citat ur den litteratur som diskuterat frågan.

Bruket av den ena formen eller andra av dessa former grundar sig ytterst på forntida språkförhållanden. Emellertid är det endast undantagsvis som man kan uppställa några på forntida förhållanden grundade regler, användbara för det nutida språkbruket. (Tamm 1900, s. 19)

Några regler för när *-s* ska användas finns knappast. (Teleman 1970, s. 50)

The reason why some simple compounds require a linking element whereas others can do without it is not totally clear. (Josefsson 1997, s. 61)

Användningen av bindesuffixet *-s* i övrigt vid osammansatt förled på konsonant följer knappast några regler. (Teleman et al., vol II: § 34)

I den här uppsatsen ska jag visa att fördelningen mellan förleder med *-s* och förleder utan *-s* bottnar i fördelningen av genitiv-*s*:et i fornsvenska.

3. Bildning av sammansättningar

Det antas allmänt att det svenska foge-s:et har sitt ursprung i ett genitiv-s, dvs ett genitivattribut i en nominalfras har omanalyserats till en förled i en sammansättning (Wessén 1958:66). I många fall i fornsvenskan är det genitiviska ledet tvetydigt så att det kan tolkas antingen som genitivattribut eller som förled i sammansättning, såsom i (12).

- (12) *konungs garþer* 'en konungs gård' / 'konungens gård'
'kungsgård'

När genitivattribut börjar kräva artikel får vi uttryck som svårligen kan tolkas som sammansättningar. Obestämd och bestämd artikel gör att de genitiviska leden rimligen bara kan tolkas som attribut.

- (13) *ens konungs garþer*
konungsins garþer

Sammansättningarna blir också entydiga i flera fall; om det högra ledet har bestämd artikel måste vi tolka uttrycket som en sammansättning, eftersom huvudord efter genitivattribut normalt inte får ha bestämd artikel.¹

- (14) *konungsgarþin*

En omtolkning av genitiver till förleder bör alltså bli mera sällsynt då artikelsystemet utvecklats så långt att de flesta nominal kräver artikel.

Bestämd artikel börjar bli vanlig under 1300-talet (Wessén 1965, s. 31; Delsing 1991). Modernt bruk av obestämd artikel kommer något senare. Under denna tid finns fortfarande en klar skillnad mellan maskulinum och neutrum å den ena sidan och femininum å den andra vad gäller genitivändelsen -s. Singular av starka maskulina och neutrala substantiv har mycket konsekvent -s (endast med få undantag), medan däremot de starka femininerna antingen har -a(r) eller ingen ändelse alls i genitiv (se t ex Ottelin 1900, s. 94, 97). Om sammansättningar bildas på det enkla och rimliga sätt som Wessén menar, bör vi under fornsvensk tid finna en klar skillnad mellan maskulina och neutrala förleder å ena sidan och feminina å den andra. Denna fördelning borde också återspeglas i dagens språkbruk, och

¹ I finlandssvenska dialekter är det dock tillåtet att ha bestämd artikel på huvudord som bestäms av genitivattribut.

feminina förleder borde därför ha färre belägg med foge-s än vad neutrala och maskulina förleder har.

I en pilotundersökning undersökte jag sambandet mellan genus och foge-s. Förlederna söktes i semantiska fält som innehåller många arvord. Jag sökte ord för kroppsdelar, släktskap, boskap, delar av hus, möblemang samt ord för redskap använda inom jordbruk, slöjd, matlagning, strid och handel. Urvalet kan vara något skevt beroende på vilka förleder jag kommit att tänka på, men i och med att jag strävat efter att hitta alla simplexord inom de olika domänerna har undersökningen dock ganska god spridning. Resultatet omfattar 378 förleder med -s, optionellt -s eller utan -s, och deras fördelning på genus redovisas i tabell 1.

Tabell 1. Foge-s till förleder med olika genus i nusvenska

Förled	-s	-s- / -Ø-	-Ø-	Summa	% -s
mask	20	24	133	177	25
neutr	19	13	91	123	26
fem	4	4	70	78	10

De enmorfemiga förleder som kräver eller kan ha foge-s är mestadels maskulina eller neutrala ord. Enligt hypotesen ska vi finna få femininer, och det verkar stämma. De få femininer som vi finner ges i (15).

- (15) *dotters, moders, världs, nåls, själs, tros, ängs, strids*

Orden i (15) är speciella på så sätt att flera av dem är belagda med genitiv-s tidigt; de tillhör en mindre grupp feminina ord som redan på 1300-talet börjar få genitiv-s. Hit hör släktskapsorden *moder* och *dotter* och några andra ord, bl a *värld* (Norde 1997: 121-124). Även andra ord i (15) kan beläggas med -s från 1300-talet; se närmare nedan.

Jag vill nu knyta samman iakttagelsen att de feminina förleder som tar -s i sammansättningar till stor del sammanfaller med de femininer som tidigt får -s som genitivattribut. Sambandet antyder att genitivformen med -s slutar att vara produktiv i ordbildningen strax efter 1400. Jag ska här pröva den hypotesen, men dessförinnan behöver jag gå igenom utvecklingen av svenskt genitiv-s grundligare.

4. Genitiv-s

Sedan länge (åtminstone sedan Jespersen 1934) vet vi att flera germanska språk har ett genitivmorfe som inte är morfologiskt utan snarare syntaktiskt. I nutida svenska uppvisar genitiven inte någon kongruensböjning på attributen, dvs *ens mans häster* har blivit till *en mans häst*. Vi finner att genitiv-s:et inte är en böjningsändelse på de olika elementen i nominalfrasen utan läggs till den attributiva nominalfrasens sista element. På så sätt kan genitiv-s:et fogas till ett pronomen, ett självständigt adjektiv, ett substantiv, rektionen i ett prepositionsattribut eller ett samordnat nominal.

- (16)   allas böcker
              alla andras böcker
              alla andra människors böcker
- (17)   den gamles vilja
              den gamle mannens vilja
              den gamle mannen på Talluddens vilja
- (18)   Lasse och Agnetas lägenhet

Förändringen från morfologiskt till syntaktiskt -s behandlas bl a i Delsing (1991, 1999) och i Norde (1997). Den är inte helt lätt att tidsfästa, men det mesta tyder på att övergången sker vid mitten av 1400-talet.

Det svenska genitiv-s:et utvidgar sin domän dels lexikalt, dels syntaktiskt. Först sprider sig -s:et lexikalt till nya ord. Det gäller de få starka maskuliner som tidigare haft -ar som genitivmärke och r-stammar som *fapir* och *bropir*. Även enstaka starka femininer övergår till att ta -s; hit hör orden *mopir* och *dottir* samt ytterligare några.

I ett andra steg övergår -s från att vara en böjningsändelse till att vara ett syntaktiskt morfem, med de egenskaper som illustrerades i (16)–(18) ovan. Förändringen är synlig på flera sätt under 1400-talet. Då börjar vi finna brister i kongruensböjningen i genitiva nominalfraser, liksom i den interna böjningen vid bestämd artikel. Genitiv-s:et sprider sig till alla genus, deklinationer och numerus, och dessutom dyker de första gruppgenitiverna upp. I (19) nedan illustreras två tidiga exempel på gruppgenitiv med koordination respektive prepositionsfras.

- (19)   i mællen Andris van Ralen oc Hans brøels tompta (StJb 1428, s 15)
      Swen i Kleffs tompt (StJb 1452, s 218)

Genitiv-s övergår alltså från att vara ett morfologiskt element till att bli syntaktiskt under 1400-talet. Den pilotundersökning som redovisades i avsnitt 2 antyder att foge-s vid enmorfemig förled upphör att vara produktivt vid ungefär samma tidpunkt. I nästa avsnitt redovisar jag en större undersökning av foge-s:et.

5. Foge-s i nusvenska

För att undersöka vilka förleder som tar foge-s i modern svenska har jag använt mig av en digital version av SAOL:s tolfte upplaga. Syftet är främst att kontrollera det antagna sambandet mellan genus och foge-s hos enmorfemiga förleder.² SAOL:s tolfte upplaga är som bekant morfemindelad, och det skulle vara enkelt att använda den för mina syften, men i flera fall är jag inte övertygad om att den morfemindelning som ges är den ur synkront perspektiv riktiga. Särskilt menar jag att många flerstaviga ord av språkbrukarna uppfattas som flermorfemiga; hit hör ord som *palsternacka*, *kabbeleka* och troligen även *ämbete*, *idrott* och *tobak*. Jag har därför i en första omgång begränsat undersökningen till enstaviga förleder och förleder med svagtonigt -en, -er, -el. Jag får på så sätt ett stort material utan att riskera att få med flermorfemiga förleder (som ju ska ha foge-s enligt den strukturella regeln, och därför inte ska samspela med genus).

Bundna rotmorfem och restmorfem (t ex *bunds-*, *engels-*) har borträknats eftersom de inte går att genusbestämma (23 sammansättningar). Även måttsbetecknande förleder (t ex *fots-*, *famns-*) är borträknade (47 sammansättningar). Måttsbetecknande element har oftare foge-s än vad andra förleder har (jfr Tamm 1900, s 19f).³

Även egennamnsförleder (34 stycken) har räknats bort eftersom det varit svårt att dra gränsen mellan ogenomskinliga egennamn och tydliga sådana (jfr t ex *onsdag*, *olsmässa*, *mickelmäss*).⁴ När vi avgränsat oss till

² Jag har funnit foge-s vid 6759 sammansättningar. Av dessa har 4142 flermorfemiga förleder och 2617 klart enmorfemiga förleder.

³ Måttsbetecknande uppför sig annorlunda än vanliga genitiver i fornsvenskan genom att de alltid är framförställda. I nutida språk är det svårt att visa att måttsgenitiverna är bildade med syntaktiskt -s. Jag känner i alla fall inte till några bra exempel på gruppgenitiver: **hundra kronor om dagens lön*, **tio meter i sekundens vind*.

⁴ Det är dock ingen tvekan om att egennamnsförlederna uppför sig som man skulle förvänta av hypotesen. Av de 34 sammansättningar som har (mer eller mindre tydlig) egennamnsförled med foge-s har alla utom en maskulint genus. Endast *martasbekymmer* har (optionellt) foge-s.

enstaviga eller tvåstaviga förleder på *-er*, *-el*, *-en* och uteslutit restmorfem och egennamn som förleder har vi praktiskt taget endast förleder som fanns redan under medeltiden; fördelningen framgår av tabell 2.

Tabell 2. Enmorfemig förled med *-s* i SAOL:s tolfte upplaga

Genus	antal förleder	antal sms
maskulinum	55	1099
neutrum	54	1138
femininum	10	181
blandat f-m/n	4	199
Summa	123	2617

Som framgår av tabell 2 är det främst maskulina och neutrala förleder som tar *foge-s*. Endast ett fåtal feminina förleder kan ha *foge-s*, vilket alltså stödjer hypotesen. Vi finner också några få ord som kan klassas som feminina, men som också har annat genus, eller har en sidoförm med annat genus.

- (20) tids-, strids-, kvinns-, ängs-

Ordet *tib* är emellanåt maskulinum i fornsvenska, och *strip* är ibland neutrum. De andra två förlederna har de neutrala sidoförmerna *kvindi* och *ængi* och förleden kan alltså vara bildad på dessa.

Av de ord som klassats som feminina är de flesta av den typ som har *-s* redan under 1300-talet, dvs orden har haft morfologiskt *-s*. Som nämnts ovan är släktskapsorden *mopir* och *dottir* samt ord som *värld* tidigt belagda med genitiv-*s*. Till denna grupp bör också tre av de andra orden räknas. Det går nämligen att finna genitiv-*s* på orden *nål*, *själ* och *tro* i texter från 1300-talet, om än *nål* endast är belagt som förled (och inte som genitivattribut).

- (21) Thu är ren mz thins tros vatn (KL 401)
som en nals vddir hafdhe mat sätia vppa (BU 1:96)
äptir mins licamma ok siäls makt (BU 3: 276)

Det återstår nu fyra feminina förleder som inte är belagda med tidigt *-s* och som inte kan misstänkas vara maskuliner/neutrer. Dessa är *börds-*, *drift(s)-*, *nämnd(s)-* och *helgs-*. Enligt Noreen (1906, s 394 och 400) är *-s*:et i de två förstnämnda inlånade från tyskan. De två sista har jag ingen bra förklaring

till, även om *nämnd* faktiskt är belagt som maskulinum enligt SAOB. Även om inte riktigt alla fall går att förklara fullt ut menar jag att materialet klart har korroborerat hypotesen. Det tyder på att *foge-s* på förleder inte är produktivt efter det att genitiv-*s*:et börjar sprida sig till alla feminina i mitten av 1400-talet.

Detta innebär också att de enkla förleder vi finner med *foge-s* i svenskan i dag bör vara ord som återfinns redan i fornsvenskan. Som en konsekvens av detta bör vi kunna finna minimala par, där yngre förleder saknar *-s* medan äldre har det. Det tycks inte vara några problem att skapa sådana minimala par.

- (22) vagnshjul - bilhjul
årsskifte - sekelskifte
bergstopp - alptopp

Vissa förleder är lexikaliserade med *-s* och är på så sätt produktiva, som de i (23). Andra förleder har börjat att användas utan *-s*; vi har alltså kvar gamla ord med *-s*, men skapar nya utan *-s*, som i (24).

- (23) kvällskurs, köksduk,
(24) a dagsetapp, årskurs, arvsfond
b dagtaxa, årtal, arvfurste

Som ytterligare en konsekvens av beskrivningen ovan bör vi kunna finna särskilda anledningar till att yngre maskulina och neutrala förleder har *-s*. Av de ord som ingår i mitt SAOL-material är som sagt nästan alla sådana som funnits länge i svenskan. Det är egentligen bara *stabs-*, *stats-*, *sports-* och *chefs-* som kommit in i språket senare. De två första av dessa torde vara inlånade med *-s* från tyska (Noreen 1906, s. 391 och 400), och *sportsman* är inlånat med *-s* från engelskan. Den sista förleden *chefs-* har jag svårare att finna en god förklaring till. Tamm (1900, s. 23) antar att det kan ha fått *-s* i analogi med militära befälsbefattningar med *-s*, som *majors-*, *kaptens* etc.

I den presenterade undersökningen har jag bara tagit med enstaviga förleder och tvåstaviga förleder med trycksvagt *-el*, *-er*, *-en*. Vad beträffar andra tvåstaviga förleder finner man mycket få med *-s*. Detta beror främst på att de äldre tvåstaviga femininaerna, såsom *gata*, ofta tar den gamla tvåstaviga genitivformen, *gatu-*, när de fungerar som förled.⁵ Jag har funnit 347

⁵ Yngre tvåstaviga feminina tar numera oftast enstavig förled utan *foge-s*: flickskola, se Hellberg (1985).

sammansättningar med flerstaviga förleder som tar foge-s och av SAOL betraktas som enmorfemiga. Det rör sig om 34 förleder, varav de vanligaste är *arbets-*, *idrotts-*, *tobaks-*, *ämbets-*, *honungs-*, *bröllops-*, *sammets-*, *biskops-*, *senaps-*, *siraps-*, *saffrans-*, *harems-* och *ingefärs-*. Flera av dem kan ses som flermorfemiga menar jag. Jag ska här inte argumentera för att var och en följer den hypotes jag satt upp. Jag nöjer mig med att konstatera att de kan följa den på flera olika sätt: genom att vara fornsvenska maskuliner/neutrer, genom att betraktas som flermorfemiga eller genom att lånas in med -s från ett annat språk.

6. Genitiv-s och foge-s – en språkförändring

Jag har hävdad att det svenska genitiv-s:et är en morfologisk kategori som i viss utsträckning sprider sig till nya lexem under 1300-talet. Vid mitten av 1400-talet sker en drastisk omtolkning av -s-morfemet. Det börjar tolkas som ett syntaktiskt element, vilket ger sig till känna i förlusten av intern genitivböjning, kongruensböjning av attribut, spridning av -s till alla deklinationer och till plural, samt uppkomsten av gruppgenitiver.

Jag menar att foge-s:et är samma morfem som genitiv-s:et och att det därmed genomgår samma förvandling som genitiv-s:et. Det är i äldre svenska ett morfologiskt element som sätts på förleder som i genitiv har denna böjningsändelse, och kan då fungera som förled i sammansättning. Foge-s:et övergår sedan (vid mitten av 1400-talet) till att vara ett strukturellt betingat element som enbart markerar att förleden är flermorfemig. I båda fallen går alltså -s:et från att vara morfologiskt till att bli strukturellt betingat.

Det gamla genitiv-s:et har överlevt i två former i modern svenska. Dels har vi en mängd stelnade former som är kvarlevor av det morfologiska -s:et, dels har vi det produktiva -s:et. Det förra återfinns vi dels i stelnade genitiver, dels i stelnade förleder. I uttryck som *till havs*, *till sjöss*, *till lands* finner vi rester av detta -s, och det återfinns också i många enmorfemiga förleder, som *köks-*, *havs-*, *lands-*. Ett gemensamt drag hos dessa stelnade -s är att de ofta orsakar förkortning av vokalen och avtonalisering av konsonant i slutställning.

Det strukturellt betingade -s:et är alltså produktivt och vi finner det i nusvenskan i normala s-genitiver och i sammansättningar med flermorfemig förled. Denna typ av genitiv-s orsakar varken vokalförkortning eller

avtonalisering av slutkonsonanter. Jämför de stelnade formerna i (26) med de produktivt bildade i (27).⁶

(26) till livs [lɪvs]	livs-kris [lɪvs-]
till skogs [sku:gs]	skogs-glänta [sku:gs-]
(27) mitt livs [li:vs]	människolivs-förlust [li:vs]
denna skogs [sku:gs]	barrskogs-bälte [sku:gs]

Skillnaden mellan stelnade former och produktivt bildade former är inte helt konsekvent. Det går att finna lång vokal i t ex *till lags*, *tidsmaskin*.

Här har jag redovisat en undersökning av moderna samansättningar som återspeglar ett medeltida språksystem. För att undersökningen ska vara fullständig skulle givetvis även material från perioden 1450 till 1950 tas med. Eftersom nutida material ger en ganska klar återspeglning av fornsvenska förhållanden hyser jag emellertid inte något större tvivel om att en sådan undersökning skulle ge samma resultat som den som jag här har presenterat.

7. Sammanfattning

Jag har i den här uppsatsen pekat på att förekomsten av foge-s:et i modern svenska styrs av både en fonetisk och en strukturell regel. Förleder som slutar på /s/ eller /ʃ/ kan inte ha foge-s, bland övriga ord måste flermorfemiga förleder ta -s. Övriga förleder tycks inte styras av några produktiva regler i nutida svenska utan bör förklaras historiskt.

Jag har visat att maskuliner och neutrer mycket oftare tar foge-s i nutida svenska än vad femininer gör. Detta antyder att foge-s som produktivt sätt att bilda sammansättningar har upphört innan genitiv-s:et börjar sprida sig till femininerna under 1400-talet. Eftersom ett flertal av de få femininer som får -s under trettonhundratalet också kan få foge-s har jag antagit att foge-s slutar att vara produktivt först under 1400-talet. Detta innebär att genitiv-s:et och foge-s:et kan beskrivas på ett helt parallellt sätt. De är båda morfologiska storheter till 1400-talet, men övergår till att bli syntaktiska därefter. Skillnaden är bl a synlig i dess effekt på den föregående rotvokalen.

⁶ Denna skillnad påpekas vad gäller sammansättningar av Josefsson (1997, s 64).

Litteratur

- Delsing, L-O: 1991. Om genitivens utveckling i svenskan, i *Studier i svensk språkhistoria 2: 12-30*. Nordistica Gothoburgensia 14, S-G Malmgren & B Ralph (utg.), Göteborg.
- Delsing L-O: 1999. Review Essay. Recension av Muriel Norde: The History of the Genitive in Swedish. *Nordic Journal of Linguistics 22:77-90*.
- Hellberg, S: 1985. 'They never come back' on unproductive rules and allomorphs, *Studia Linguistica 39: 130-142*.
- Jespersen, O: 1934: Gruppegenitiv på dansk i *Studier tilegnede Verner Dahlerup*, s. 1-7. København.
- Josefsson, G: 1997. *On the principles of word formation in Swedish*. Lundastudier i nordisk språkvetenskap A 51. Lund: Lund University Press.
- Norde, M: 1997: *The History of the Genitive in Swedish. A Case Study in Degrammaticalization*. Doktorsavhandling, Vakgroep Skandinavische taal- en letterkunde, Amsterdam.
- Noreen, A: 1906. *Vårt språk IV*. Lund: C.W.K. Gleerup.
- Ottelin, O: 1905. *Studier öfver Codex Bureanus II*. Uppsala Universitets Årsskrift 1904:4. Uppsala: Akademiska boktryckeriet.
- Tamm, F: 1900. *Sammansatta ord i nutida svenska*. Skrifter utgifna af K. Humanistiska Vetenskaps-Samfundet i Uppsala VII.i. Uppsala: Almqvist & Wiksell.
- Teleman, U: 1970. *Om svenska ord*. Lund: Gleerups.
- Thorell, O. 1984. *Att bilda ord*. Stockholm: Scriptor.
- Wessén, E: 1958. *Svensk språkhistoria II: Ordbildningslära*. Stockholm: Almqvist & Wiksell.
- Wessén, E: 1965. *Svensk språkhistoria III. Grundlinjer till en historisk syntax*. Stockholm: Almqvist & Wiksell.